

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 127.

40de Møde.

Torsdagen den 4de April.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortsat): Jeg kan derfor ikke see, at der fra Rettsfærdighedens Standpunkt er den mindste Forhindring for, at det nu ved Lov bestemmes, at saadanne Fanger, som henstode i en Straffeanstalt, kunne til en vis given Tid overflyttes til en anden Straffeanstalt af samme Bessaffenhed; det er en Myndighed, der, som sagt, hidtilbogs har været udøvet af de administrative Autoriteter; det er en Myndighed, som det allevegne, hvor nye Straffeanstalter ere blevne opførte, har været anseet aldeles nødvendig for de administrative Autoriteter at være i Besiddelse af. Det har ogsaa under Forhandlingerne her været anseet for at være af ikke ringe Bigtighed, at en saadan Myndighed blev nedlagt i de administrative Autoriteters Hænder, for at ordne Sagen paa den hensigtsmæssigste Maade, og jeg kan derfor ikke nægte, at det vilde vanskeliggjøre denne Sags hensigtsmæssige Ordning i en ikke ganske ringe Grad, dersom det af det ærede Udvalg fremsatte Forslag til den tredie Paragraph skulde finde Thingets og senere Rigsdagens Bifald. Jeg tør derfor tillade mig at anbefale til det ærede Thing, at det oprindelige Udkast maatte blive vedtaget.

Orsted: At der hidtil er tilkommet Overigheden en Magt til at forflytte eller lade en Forbryder, der var dømt til en vis Straffeanstalt, indsætte i en anden, troer jeg ikke man kan antage, og de Tilfælde, hvori saadanne Forflyttelser ere foregaaede, have hidtilbogs været hjemlede ved kongelige Resolutioner, enten specielle i de enkelte Tilfælde eller almindelige. Disse kongelige Resolutioner være efter den daværende Tingenes Orden jo Love; de ere jo heller ikke, som jeg har anmærket, givne,

uden hvor man har anseet den Straf, som de bleve underkastede, for en lempeligere end den, hvortil de bleve dømt, eller hvor Forholdene have gjort det aldeles nødvendigt at forflytte Fanger, fordi en Straffeanstalt f. Ex. ikke kunde rumme alle sine Fanger. Nu har vel den høitagtede Justitsminister bemærket, at der ikke kan være Betænkelse ved at hjemle en saadan Omflytning, naar det skeer ved Lov; men det maa derved bemærkes, at Udvalget ikke har havt det Mindste imod den forste Deel af § 3 at erindre, der hjemler en saadan Omflytning af dem, der for Fremtiden blive inddømte til Lugthuss- eller Forbedringshuusarbeide; men det har kun fundet Betænkelse med Hensyn til det sidste Led af Paragraphen, som er tilbagevirkende, og det forekommer mig dog, at der virkelig er endeel Betænkelse. Som jeg har bemærket, er det aldeles nødvendigt, at der, naar de nye Straffeanstalter ere opførte, finder Forflytninger Sted; men jeg har dog troet, at Sagen frembyder saa mange Spørgsmaal, at det vel burde ordnes ved Lov. Herved har Udvalget vistnok ingenlunde meent, at der skulde gives Love for hver enkelt Overflytning; det vilde jo være Noget, som paa ingen Maade kunde finde Sted; men der kunde gives Love, som indeholdt visse bestemte Regler. Jeg har forhen bemærket, at i Gjerningen vilde man være lige saa vel sikret ved at overlade det til det høitagtede Justitsministerium; men det forekommer mig kun mindre passende, at der ved en almindelig Lov gives en saadan Myndighed i saa aldeles udstrakte Ord, og uden at der fastsættes nogen Betingelse. Men hertil kommer jo, at den foreslaede Lov deels ikke omfatter de Omflytninger, man troede, at der ved de nye Straffeanstalters Opførelse især vilde være nødvendige, nemlig fra Rasphuset og Fæstningen til Lugthuset, og paa den anden Side blive de ogsaa anvendelige med Hen-